

Genesis 2:1-3

1 de rustdag en de schepping

2 de rustdag en de verlossing

3 de rustdag en de herschepping

Gemeente,

Het huis is helemaal klaar. De schepping als huis voor de mens. Licht om te kunnen leven. Het droge als een bodem om op te wandelen. Het uitspansel als een plafond zodat er ruimte is als om te leven. Vruchtbomen en andere gewassen voor voedsel. Zon, maan en sterren als sieraden aan het plafond. Dieren, zoogdieren, vogels en vissen, om van te genieten en om over te heersen. En toen kwam de mens zelf. Naar Gods beeld en gelijkenis. Om te bouwen en te bewaren. Om zich te vermenigvuldigen en heerschappij te hebben over al het geschapene. Alles op zijn plaats, alles met eigen roeping en functie.

‘Alzo zijn volbracht de hemel en de aarde en al hun heir’ staat er dan. Al hun heir. Dat woord komt vooral voor in de uitdrukking dat God de HEERE der heirscharen is. Dat woord ziet erop dat alles op zijn plaats stond, in harmonie was. Als een leger. Elk regiment op zijn plek. Precies goed opgesteld in het gelid. Zo staat in de schepping alles op zijn plek. Als in een puzzel of mozaiek. Elk steentje, elk stukje precies op zijn plaats. In volkomen harmonie tot één mooi geheel. En het ziet er ook op dat alles geschapen is tot dienst. Tot dienst aan God. Om Zijn stem op te volgen. Om één lofzang te zijn voor God. Om precies te gehoorzamen wat Hij zegt. Alle hemellichamen volgen de baan door God bepaald, elk dier doet waarvoor God het bedoeld heeft. In die zes dagen heeft God dit alles volbracht.

Voleindigd zou je kunnen vertalen. Het is tot een einde gekomen. Het is af, echt helemaal af. En ook vol: precies zoals het wezen moest. Precies zoals God het in Zijn raad en wil had voorgenomen. En zoals Gods raad en wil was geweest, zo is het ook precies geworden. Daarom kan de HEERE er nu mee stoppen. Het is af. Dat is echt Goddelijk. Want kijk als wij aan het werk zijn, huiswerk, dagelijks werk dan stop je ook wel eens, omdat het gewoon niet lukt. Het gaat je kunnen te boven en je moet ermee stoppen omdat je het opgeeft. Of je kunt eigenlijk er niet mee stoppen. Je blijft verbeteren en ontevreden. Dit zou nog iets meer zus moeten, dat nog iets meer zo, en dan hier nog wat, dan daar nog wat en je blijft bezig. Maar God heeft Zijn scheppingswerk voleindigd.

1 rustdag en schepping

En daarom stopt Hij ermee. Toen heeft Hij gerust op de zevende dag. En rusten betekent allereerst: ophouden. Er een punt achter zetten. Nou, dat kan God doen, want het is voleindigd. En dan houdt dat ook in: God kan er Zich in verheugen. Hij zag dat het zeer goed was. De rust van

God heeft natuurlijk niet het element in zich van: uitrusten. God sprak en het was er, God was niet moe of uitgeput natuurlijk. Dus rusten betekent allereerst: ervan gaan genieten. Exodus 31:17 zegt: Zich verkwikken. Kijken naar Zijn Eigen werk en zien met voldoening hoe mooi het is. Hoe volkomen Zijn deugden erin glanzen: alles straalt Zijn wijsheid, Zijn goedheid, Zijn almacht uit en er zit niet één vlekje of krasje op.

Dan zien we ook dat de schepping er allereerst is voor God. En de rustdag is er allereerst als dag voor God. Waarop Hij Zich verblijdt in en over Zijn werken. En dan ook als dag voor de mens. Want God wil de mens laten meedelen in die vreugde. God gunt die vreugde ook aan de mens. De vreugde over Zijn werken, Zijn goedheid, wijsheid, almacht. Daarom zegende God de 7^e dag door die te heiligen. Apart te zetten voor dienst aan God. Apart te zetten om Zijn werken te bewonderen. Zijn deugden te aanschouwen. En daarover verblijdt te zijn en Hem eer te geven. En zo is die dag ook een zegen voor de mens.

Zo heeft God dat al bedoeld en ingesteld in het paradijs. Toen al. Om de mens die dag vooral gelegenheid te geven zich in God en Zijn werken te verblijden. God en Zijn deugden te eren. En op te houden met zijn dagelijks werk van bouwen en bewaren. In het paradijs al heeft God dat ingesteld. Zag God dat dat goed voor de mens zou zijn. En daar komt voor de mens dan ook bij dat hij dan, zeker na de zondeval, uit kan rusten. Zijn lichaam en zijn geest kunnen uitrusten en het dagelijks werk loslaten. Dat heeft de mens nodig. Zo is de mens geschapen. Niet als een robot die maar door kan gaan en geen behoefte heeft aan sociale contacten. Maar als mens, lichamenlijk en mentaal niet onuitputtelijk, niet in staat en bedoeld om altijd maar door te gaan. Mens: bedoeld om één dag met name te wijden aan het bewonderen van God en Zijn werken. Wat een zegen.

U weet dat dat zwaar onder druk staat in onze maatschappij. De economie moet doordraaien, 7 dagen per week. De mens moet zelf zijn vrije dag kunnen kiezen. De één op zaterdag, de ander op dinsdag, naar het de mens uitkomt. En op die vrije dag kunnen doen wat hij wil: en dan kan ook winkelen zijn of bezoek aan een stadion. De mens overschat zichzelf. De mens bewondert de werken van God niet. Mensen draaien door, mensen leven los van geestelijke en eeuwige dingen. Heel de maatschappij draait door. En wordt toch niet gelukkiger, zelfs niet op economisch en financieel gebied. En satan lacht in zijn vuistje. Prima zo laten mensen zich maar uitputten, maar doordraaien in materialisme. Dan zijn ze

ongeschikt voor de geestelijke dingen en zullen God niet de eer geven, want ze leven aan Hem voorbij. Weest op je hoede. Waakt!

De rustdag dus allereerst voor God. Dat Hij Zich verblijdt in Zijn werken. Zo is het bedoeld. Wat is de vreugde Gods verstoord! Wat heeft de zonde God smart gedaan. Toorn opgewekt. Kun je je indenken. Je hebt een prachtig bouwwerk gemaakt, zo'n lego bouwwerk. Alle stenen precies op hun plek. En je kijkt naar hoe het geworden is. En dan komt je kleine broertje en die geeft er een klap tegen en het stort in. Kwaad dat je bent! Je kan wel huilen. Dat hebben wij gedaan. Gods bouwwerk, Gods mozaiek van de schepping verruineerd. Zelf zijn wij van onze plaats gegaan en in opstand gekomen. En alles hebben we meegetrokken en laten verruineren. Zo erg, dat er staat dat het God smartte aan Zijn hart dat Hij de mens gemaakt had. Dat het God berouwde de mens dat Hij de mens geschapen had. Als God nu naar de schepping kijkt en al zijn heir.....zoveel pijn, lijden, zonde, bloed, tranen. Stukgemaakt door ons. Gods vreugde is in smart verandert. Zou God niet toornen? Zou God niet heilig verbolgen zijn?

2 rustdag en verlossing

Toch is de rustdag gebleven. Ook na de zondeval, buiten het paradijs. God zij dank! Gods werk gaat door. Gods werk wordt werk van verlossing. Daarvan is allereerst een voorbeeld de uittocht uit Egypte. God verlost Israel uit de slavernij. Hoe is het mogelijk: zo'n familie die met 70 zielen naar Egypte gekomen was, daar was afgebeeld en uitgerooid, dat volk komt vrij. En er blijft geen klauw achter staat er. Ze gaan allemaal mee. En met al hun spullen, en met geschenken van de Egyptenaren. Gods werk van verlossing. En farao verdrinkt in de Rode Zee. En daarin schittert Zijn wijsheid, Zijn goedheid, Zijn liefde, Zijn almacht. En in Deuteronomium 5 wordt dan de rustdag n verband gebracht met de uittocht uit Egypte. Het werk van God om te gedenken. Dat ahw over de schepping heengekomen is.

En dan het allergrootste werk van God. Het werk der verlossing in Zijn Zoon. Waar de verlossing uit Egypte een voorbeeld, zwakke afspiegeling van was. Zo verlost God zondaren uit de slavernij van de duivel. Zo verlost God heel Zijn Kerk uit de slavernij van de zonde. De satan heeft het nakijken. Is ten onder gegaan en zal niet meer kunnen terughalen. En dat omdat Jezus Christus alles heeft volbracht. We lezen dat, hoe de Heere Jezus aan het kruis heeft gezegd: "Het is volbracht".

Voleindigd. Het werk dat Hij te doen had. Om gehoorzaam aan God te zijn. Om Gods wet te vervullen. Om Gods Naam bekend te maken op aarde. God te openbaren in al Zijn woorden en wandel. Om de schuld te dragen en de straf weg te nemen. Om het Lam te zijn dat de zonde der wereld wegdraagt. Onnoemlijk zwaar werk. Tot in de nederdaling ter hel toe. Tot in de dood, de dood aan het kruis. Maar als Hij sterft dan roept Hij uit: Volbracht! Helemaal af. Voleindigd. Tot het einde toe volbracht. En helemaal, perfect, volkomen, zonder zweem van gebrek of zonde. Volbracht. Dan gaat de zaterdag voorbij en op zondag wekt God Hem uit de doden op. Verklaart God dat het werk van Zijn Zoon zeer goed was. Perfect. God verheugt Zich in het werk van Zijn Zoon. Precies volgens de opdracht volbracht. Volkomen naar Gods raad en wil uitgevoerd.

En ook die vreugde gunt God aan mensen. Daarom geeft Hij nog steeds de rustdag. Op zondag, zoals in het Nieuwe Testament al te zien is. Om aan te geven. Dat werk van Mijn Zoon, daarin verheug Ik Mij. Daarin glanzen Mijn liefde, genade, goedheid, wijsheid, almacht en rechtvaardigheid ten volle. Die dag is geheiligd. Gewijd aan Mij en Mijn dienst. Mijn dienst waarin Ik verschijn aan Mijn Gemeente en Mijn werk vertoon. Mijn volbrachte werk. Hoe dat is. Dat is toch de kerkdienst, de prediking. Jezus' werk uitstellen. Zijn vernedering en Zijn verhoging. Zijn lijden, sterven en opstanding. Zijn God zijn en Zijn mens zijn. Zijn ambt als Profeet, als Priester, als Koning. Zijn Namen Immanuel, Zaligmaker, Borg, Middelaar. En hoe meer Jezus wordt verkondigd hoe meer glanzen Gods deugden: liefde, wijsheid, genade, rechtvaardigheid, goedheid. De rustdag, de dag bij uitstek om je in Gods werk te verblijden en dat te roemen. Door te zingen met hart en ziel in de kerk. En thuis. God te verheerlijken. Deze dag te wijden aan Zijn lof. Verwonderd, geconcentreerd, op Hem gericht, aanbiddend. Daar moet je natuurlijk wel uitgerust voor zijn, en uitgerust de zondag kunnen beginnen.

En zo geeft de rustdag ook zegen. Zegen van de rust in Christus' werk. Zegen in het ophouden met mijn werken. Want kijk: Jezus werk is volbracht, was vol en tot het einde toe volbracht. Dat is mijn werk nooit. Mijn werk voor God is nooit vol. Nooit helemaal vol van liefde, dankbaarheid, zuiverheid en gerichtheid op God. En nooit ten einde. Altijd blijft er iets waarvan ik weet: ik had dat nog moeten doen, daar had ik wat moeten zeggen, toen had ik dit moeten doen. Mijn werk is nooit voleindigd. Ook mijn beste werk niet. Als de Heilige Geest er met Gods licht doorheen schijnt: alles poreus en niet vol en lang niet af en klaar.

Zoveel blijven liggen. En als ik het beter probeer te gaan doen? Weer van hetzelfde. En als ik het ooit volmaakt zou krijgen? Dat kan niet, maar stel: dan ligt het verleden mij aan te klagen. Mijn werk het is nooit voleindigd, nooit volbracht. En daarom: nooit zeker, nooit gerust, nooit rust. Tenzij en totdat ik rust op Jezus werk. Dat is volbracht. Dat is het kussen om op te rusten. Ware rust in Christus'werk. En dan niet zelf weer en nog gaan werken. Dat is als zand op je kussen. En dat kriebelt en maakt onrustig. Als je toch weer zelf gaat werken om iets te volbrengen. Schud elke zondag je kussen weer uit, al het zand van je eigen werk mag en met eraf en tussenuit. Om op Zijn volbrachte werk te rusten. Op Zijn werk alleen en geheel en volkomen.

En daarom: stop met uw andere werk en bewonder Mijn werk. Dat is nog zo makkelijk niet. Om met je werk te stoppen. Je dagelijks werk. Ja, je kunt het neerleggen en op zondag geen werk, geen huiswerk doen. Maar om het ook in je gedachten los te laten is zo eenvoudig nog niet. Je gedachten draaien maar door. Over je werk, je zorgen erover, je drukte ermee. Over je vrije tijd, je drukte ermee, je plannen ermee. Om daar ook in je gedachten mee te stoppen moet je er eigenlijk al eerder mee stoppen. De zaterdagavond toelevens naar de zondag. Moet je eigenlijk elke dag zorgen dat je de dingen overgeeft aan God. Maandagmorgen al rekening houden met de zondag die komt. Dat je niet doorholt en druk bent, en zaterdag druk bent en zaterdagavond verjaardag hebt, en in de kerk maalt het maar door in je hoofd. Leef biddend naar de zondag toe. En wat je afleidt van de aandacht voor God en Zijn werk, moet je zondagmiddag niet doen. Als je boek je zo meesleept, je spel je zo in je hoofd zit dat je 's avonds er nog over doordraait in de kerk, moet je dat veranderen. Anders mee omgaan of niet meer doen. Daarom moet je wel eens een regel hebben dat je iets niet doet op zondag. Bijvoorbeeld: niet op internet met je mobieltje, computer niet aan op zondag. Dat is dan een soort hek. Kijk, iemand heeft een groentetuin. Met prei, aardbeien, boerenkool, sla enz. Daar mogen natuurlijk geen schapen aan komen. Ja, ze zouden wel tussen de paadjes mogen lopen. Maar ja, maak dat ze maar eens duidelijk: wel op de lege stukken, niet aan de groente komen. Dat werkt niet. Je zet er een hek omheen. Dan kunnen ze nergens bij komen. Ter bescherming. Zo'n regel is als een hek, ter bescherming. Dan komt het ook niet binnen in je gedachten tijdens de kerkdienst. En wees er zeker van: satan loert. Satan wil die zondag aantasten. Het bewonderen van Gods werken, het

rusten in Christus' werk. Het is de duivel die erachter zit om je af te leiden.

3 rustdag en herschepping

Ten derde loopt er een lijn van de rustdag naar de herschepping. Dat blijkt duidelijk uit wat we lezen in Hebreeen 4:9. Er blijft dan een rust, een sabbatismos, over voor het volk van God. Dus de hemelse heerlijkheid wordt daar een sabbatsrust genoemd. En in Openbaringen 14:13 staat: zalig zijn de doden die in de Heere sterven, dat zij rusten mogen van hun arbeid. Dus opnieuw de hemelse heerlijkheid als rust.

Want het is hier op aarde een strijd, een arbeid. Als de Heilige Geest in je leven komt en je leert rusten op het werk van Christus, dan begint de pelgrimsreis. Dan is er sprake van arbeid in de Heere, van strijd, van lijdzaamheid. Denk aan de strijd tegen jezelf, je zondige natuur, je begeerten, je hoogmoed, je eerzucht, je gemakzucht. Leven door de Geest is strijdend leven. Het is ook een leven van arbeid, van zware inspanning. Om anderen te winnen voor de Heere Jezus. Allereerst in je eigen huis, als je een gezin mag hebben, in je familie, in je vriendengroep, in de gemeente. En dat valt wel eens zwaar: je ziet er zo weinig van, het doet je pijn, het kan je moedeloos maken. Je vraagt je af: wanneer zeg ik het goed en op het goede moment. Het is ook een leven van verdrukking. Verdrukking onder wat mensen je aandoen. In de Hebreeenbrief werden hun bezittingen afgenomen en in beslag genomen. En zo zijn er wat vormen van verdrukking. Van echte christenvervolging, tot miskennis, afwijzing, onbegrip, alleen staan. Het leven door de Geest is kruisdragen.

Daarom in Hebreeen 4 ook de vergelijking met Israel in de woestijn: er is de neiging, de verzoeking om maar toe te geven, op te geven. Achter te blijven. Te bezwijken. Minder te bidden, moedeloos. Minder te strijden, uitgeput. Maar wat zegt de Bijbel: volhardt tot het einde! Want wie volharden zal tot het einde die zal zalig worden. Totdat...totdat het werk van de Geest volbracht is, voleindigd is. Totdat de Heilige Geest een pelgrim thuis doet komen. Dan is het werk van de Geest volbracht. Voleindigd. Want de Geest laat nooit varen wat Zijn hand begon. Hij voleindigt. En eens zal al het werk van de Geest voleindigd zijn. Dan is het getal van de uitverkorenen vervuld. Dan breekt de nieuwe hemel en de nieuwe aarde aan. Dan zal God Zich verheugen in het werk van Zijn Geest. Dan zal God alles en in allen zijn. Dan is het oordeel voltrokken. En er is een nieuw Jeruzalem. Dat zij rusten mogen van hun arbeid. Dan is het kruis afgenomen. De moeite is voorbij. Dan blijft er een

rust over voor het volk van God. De strijd is voorbij en gewonnen. Geen verzoeking meer, geen zonde meer. De eeuwige sabbat vangt aan. De eeuwige vreugde over al Gods werken. Daar zingt de hemel van: heilig, rechtvaardig en wijs zijt Gij in al Uw werken. Halleluja de eer en de dankzegging en de wijsheid en de sterkte zij onze God, Die op de troon zit en het Lam. Eeuwige sabbat, verwondering over Gods werken, vol zijn van Gods vreugde en heil en van Hem Zelf.

En de rustdag hier en nu mag er een voorsmaak van zijn. De rustdag hier en nu mag er iets van opvangen. Dat iets van de hemel neerdaalt in Zijn huis. Iets van die vreugde, van die volheid. Van die rust: er is even geen strijd, want de Heilige Geest vervult met vrede. Er is even geen kruis, want de Heilige Geest vervult met kracht. Er is even geen verdrukking, want de Heilige Geest is zo nabij. Iets van de hemel daalt neer op aarde in Zijn huis.

Kent u dat? Gaat u over de pelgrimsweg? Strijd, arbeid, verdrukking, kruisdragen. Maar ook rust in God. Dat is de weg naar de eeuwige rust. Dát, een andere weg is er niet en is het niet. Het zijn als de broodkrumels die de HEERE laat vallen om aan te geven: dit is de weg. Dit is de goede weg. Hierlangs ging Ik u voor. En Ik geef rust onderweg. Hier wordt de rust geschonken. Hier wordt dan de HEERE grootgemaakt om Zijn werken. Dan is er aanbedding, dankzegging.

Natuurlijk: ook hierom wil satan de rust verstoren. De rustdag verdringen. Je op laten gaan in je dagelijks werk, in je gedachten erover. Satan gunt dit Gods pelgrims niet. Want dat geeft zegen. Dan gaat er van de rustdag zegen uit. Kracht om weer verder te gaan. Van rustdag tot rustdag. Satan wil dat verstoren. Heeft hij de rustdag afgenomen dan ligt heel het geestelijk leven lam. Zo is de rustdag het voedselpunt. Het bevoorradingspunt. Als tankstation. Als hij je daarvan af kan houden, dan heeft hij veel gewonnen. Als je niet meer tankt, dan gaat de vaart eruit. Dan kom je droog te staan. Satan heeft het op de rustdag gemunt. Waakt. Want de pelgrims gaan voor van kracht tot kracht, van rustdag tot rustdag. En zij komen aan. In de eeuwige vreugde. Als al Gods werken voleindigd zijn. En dan zal God Zich weer verheugen in Zijn herschepping, in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. En de eeuwige sabbat vangt aan.

Amen